Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ'ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 10ον — Ἐν Ἀθήναις, 13 Δεκεμβρίου 1903 — Ἔτος 25ον—Ἀριθ. 50

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'. (Συνέχεια)

«Θάπροῦσα τί νά τον ἤθελαν τάχα αὐτὸν τὸν κ. Σμίθ, ἂν ἡ πεῖρα δὲν μ' ἔκαμνε νὰ ἔχω πεποίθησιν εἰς τοὺς κκ. δικηγόρους Λόριγκ καὶ Κάρολον Πρέστων. Ἀλλὰ καὶ ἡ στάσις τοῦ φιλτάτου μου πατέρα μ' ἔκαμε νὰ συμπεράνω ὅτι αὐτὴ ἡ μαρτυρία ἦτο πολὺ σπουδαιοτέρα παρ' ὅσον ἐφαίνετο.

«— Τὸν Ἰούλιον ἐφέτος, ὅταν ἦσθε εἰς τὸ γραφεῖον τῶν κκ. Χόλμπρουκ καὶ Χώδ, — ἠρώτησεν ὁ Κάρολος τὸν μάρτυρα, — ἐβλέπατε συχνὰ καὶ τοὺς δύο;

«— Καθημερινῶς.

«— Εἰμπορεῖτε νὰ μου εἰπῆτε ἂν ὁ κ. Χώδ συνείθιζε νὰ κλειδόνῃ τὸ γραφεῖόν του;

«— Δὲν εἶχε χωριστὸ γραφεῖον δικό του, κύριε.

«— Πῶς; δὲν ἦσαν δύο γραφεῖα, ἢ τουλάχιστον δύο θέσεις γραφείου μὲ χωριστὰ συρτάρια εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου εἰργάζετο ὁ κ. Χώδ;

«— Μά ὄχι, σᾶς λέγω· δὲν ἦτο παρὰ ἕνα μόνον, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευε τόσον διὰ τὸν κ. Χόλμπρουκ ὅσον καὶ διὰ τὸν κ. Χώδ.

«Ἠκούσθησαν ψιθυρίσματα εἰς τὴν αἴθουσαν, πολὺ εὐνοϊκὰ δι' ἡμᾶς· ἐγώ, δὲν ἀνέπνεα πλέον, ἐπερίμενα τὴν κατηγορηματικὴν ἐξήγησιν.

«— Τότε, εἶπεν ὁ Κάρολος, δὲν ὑπάρχει λόγος ν' ἀνήκουν εἰς τὸν κ. Χώδ μᾶλλον, παρὰ εἰς τὸν κ. Χόλμπρουκ τὰ ἔγγραφα τὰ ὁποῖα περιείχοντο εἰς ἐκεῖνο τὸ γραφεῖον.

«— Βεβαίως ὄχι, εἶπεν ὁ κ. Σμίθ· τὰ σπουδαῖα ἔγγραφα ἦσαν κλεισμένα εἰς τὸ χρηματοκιβώτιόν των· ἄλλα τὸ γραφεῖον περιεῖχεν ὅλα τὰ ἄλλα ἔγγραφά των, τὰ ὁποῖα εἶχαν μαζὶ καὶ οἱ δύο.

«Βλέπετε πῶς ἡ κατηγορία ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τὸν πατέρα κ' ἐστρέφετο ἐναντίον ἄλλου;

«Ἂν ἐκεῖνα τὰ φύλλα τοῦ χαρακωμένου χαρτιοῦ, ποὺ ἦσαν σκεπασμένα μὲ τὴν ἀπομίμησιν τῆς ὑπογραφῆς τῆς γιαγιᾶς εὑρέθησαν εἰς τὸ κοινὸν γραφεῖον τῶν κκ. Χόλμπρουκ καὶ Χώδ, αὐτὸ καθόλου δὲν ἐσήμαινεν ὅτι τὰ εἶχε βάλῃ ἐκεῖ ὁ πατέρας μου. Ἴσως νὰ μὴν ἔχω οὔτε κρίσιν οὔτε ὀξύνοιαν· ἀλλὰ ἐμάντευσα ἀμέσως τί εἶχε συμβῆ. Ὁ κ. Χάλμπρουκ εἶχεν ἀπομιμηθῆ τὴν ὑπογραφὴν τῆς κυρίας Χώδ, καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἔβαλε τὰ ἐνοχοποιητικὰ φύλλα ἀνάμεσα εἰς τὰ ἄλλα ἔγγραφα τοῦ πατέρα μου, διὰ νὰ κάμῃ πιστευτὴν τὴν ἐνοχήν του. Αὐτὸ πλέον ἦτο φῶς φανερόν, καὶ ἀνέγνωστα εἰς τὸ πρόσωπον τῶν ἐνόρκων ὅτι καὶ αὐτοὶ κατέληξαν εἰς τὸ ἴδιον συμπέρασμα τόσον γρήγορα ὅσον ἐγώ.

«— Ὦ! μαμμά, εἶπα σιγὰ-σιγά, ἐλπίζω ὅτι ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι θὰ ἐντρέπωνται τώρα ποὺ εἶχαν χθὲς ὑποπτευθῆ τὸν μπαμπά!

«Ἐπροσπάθησα νὰ κυττάξω τὸν κ. Χόλμπρουκ· ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσα νὰ ἴδω παρὰ τὴν ἄκραν τῆς μύτης του, ποὺ τὴν ἐκρατοῦσε ἐπιμόνως γυρισμένην πρὸς τὸ μέρος τῆς θύρας· θὰ ἔλεγε φυσικὰ ἀπὸ μέσα του «ἄχ! καὶ νὰ ἦτο δυνατὸν νὰ φύγω!»—ὁ κακοῦργος!...

«Προσεκλήθη ἔπειτα ἕνας μάρτυς λεγόμενος Δέντων, εἰδικὸς γραφολόγος, ὅστις ἐδήλωσεν ὅτι ἠδύνατο, μετὰ προηγουμένην ἐξέτασιν, νὰ ἀναγνωρίζῃ ὄχι μόνον τὸν πραγματικὸν γραφικὸν χαρακτῆρα τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ τὸν παρηλλαγμένον. Τοῦ ἔδωσαν νὰ ἐξετάσῃ ἐμπορικὰ γράμματα τοῦ Χάλμπρουκ καὶ τοῦ μπαμπᾶ, καὶ του εἶπαν νὰ τὰ παραβάλῃ μὲ τὰ φύλλα ὅπου ἦτο τόσας φορὰς γραμμένη ἡ πλαστὴ ὑπογραφὴ τῆς γιαγιᾶς.

«— Λάβετε τὸν κόπον νὰ μας εἰπῆτε ποῖος ἀπὸ

«Εὑρέθη μετέωρος ἐπάνω ἀπὸ τὸ ρεῦμα.» (σελ. 395, στ. α'.)

τοὺς δύο ἀνθρώπους, τὰ γραψίματα τῶν ὁποίων βλέπετε, ἔγραψε τὸ ὄνομα «Εὐνίκη Χώδ» μὲ τὸ γεροντικὸν καὶ τρεμοσάλιστον γράψιμο, τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο ἰδικόν του, ἐπρόσθεσεν ὁ Κάρολος.

«Καὶ μῦγα ἂν ἐπετοῦσε, θὰ τὴν ἀκούσαμεν ἕως ὅτου ὁ κ. Δέντων τελειώσῃ τὴν ἐξέτασίν του. Ἐπὶ τέλους ἐπῆρεν ἕνα ἀπὸ τὰ γράμματα τοῦ κ. Χόλμπρουκ καὶ τείνων αὐτὸ πρὸς τὸν δικαστὴν:

«— Ἐκεῖνος ποὺ ἔγραψε αὐτό, εἶπε χωρὶς τὸν ἐλάχιστον δισταγμόν, αὐτὸς ἀπεμιμήθη τὴν ὑπογραφὴν τῆς Εὐνίκης Χώδ.

«Ὁλόκληρος ἡ αἴθουσα ἐσείσθη τότε ἀπὸ τὴν συγκίνησιν. Ἐγὼ ἐπῆγα νὰ τρελλαθῶ ἀπὸ τὴν χαρὰν μου, ἡ μαμμὰ ὀλίγον ἔλειψε νὰ χάσῃ τὰς αἰσθήσεις της· εὐτυχῶς μοῦ ἐπανῆλθεν ὀλίγον ἡ γαλήνη, καὶ κατώρθωσα νὰ τὴν ἡσυχάσω.

«Ὁ κ. Λόριγκ ἐσηκώθη τότε γελαστὸς-γελαστὸς διὰ νὰ κάμῃ τὴν ἀγόρευσίν του, τὴν ὁποίαν σᾶς ἐπαναλαμβάνω ἐδῶ λέξιν πρὸς λέξιν:

«— Κύριοι ἔνορκοι, εἶπεν, ἡμεῖς, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνετέθη ἡ ὑπεράσπισις τοῦ κατηγορουμένου, ἀφινόμεθα εἰς τὴν κρίσιν σας ἄνευ ἀνακπύξεως καὶ ἀσυζητητεί!»

«Καὶ τίποτε περισσότερον, κυρία Φάγγ! Εἶχεν ἑτοιμάσῃ μ'αν ἀγόρευσιν ἔξοχον· ἀλλά, ἐννοεῖτε ὅτι ἔκρινε προτιμότερον νὰ περιορισθῇ εἰς ἐκείνας μόνον τὰς λέξεις. Ἦτο τὸ ἴδιον ὡς νὰ ἔλεγε: «Κύριοι ἔνορκοι, τόσον φανερὸν εἶνε τὸ δίκαιόν μας ὥστε δὲν ἔχομεν ἀνάγκην οὔτε νὰ ὑπερασπισθῶμεν· σᾶς ἀρκεῖ ἡ εὐθυκρισία σας διὰ ν' ἀποφασίσετε.»

«Καὶ ὅταν ἦλθε πάλιν ἡ σειρὰ τοῦ κ. Κήν, τί νομίζετε ὅτι εἶπε, κυρία Φάγγ; Τοῦτο καὶ μόνον:

«— Κύριοι ἔνορκοι, ἀφοῦ ἡ ὑπεράσπισις συγκατανεύει νὰ ἐπαναπαυθῇ εἰς τὴν κρίσιν σας ἀσυζητητεί, πράττομεν καὶ ἡμεῖς τὸ ἴδιον».

Μὲ ἄλλους λόγους: «Ὁμολογοῦμεν ὅτι ἡττήθημεν».

«Ἡ ὁμολογία αὐτὴ ἔγινε μὲ πολλὴν εὐγένειαν, δὲν εἶν' ἔτσι; Καὶ ἐγὼ ποὺ ἐφαντοζόμην χθὲς ἀκόμη ὅτι αὐτὸς ὁ κύριος εἶχε προσωπικὴν ἔχθραν ἐναντίον τοῦ μπαμπᾶ!

«Ἂν ἐρωτᾶτε διὰ τὸν δικαστήν, τὸ ἐξωτερικόν του τὸν ἐδείκνυε τόσον ἐμβριθῆ καὶ σοβαρόν, ὥστε ἐπιρίμενα νὰ ἀκούσω κανὲν ἀριστούργημα εὐγλωττίας καὶ εὐρυμαθείας. Ἀλλὰ τίποτε! Περιωρίσθη νὰ συστήσῃ ἁπλῶς εἰς τοὺς ἐνόρκους νὰ μὴ καταδικάσουν τὸν κατηγορούμενον χωρὶς ἐπαρκεῖς ἀποδείξεις. Μοῦ φαίνεται πῶς δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ζυγιάζῃ κανεὶς 150 λίτρας σὰν αὐτὸν καὶ νὰ φορῇ μεγάλα ματογυάλια ἐπάνω στὴν μύτην του, διὰ νὰ κάμῃ αὐτὴν τὴν ἀνακάλυψιν!

«Τὰ λεγόμενά του δὲν ἔκαμαν καὶ τόσον πολλὴν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς ἐνόρκους. Ὅλοι εἶχαν, φαίνεται, μορφώσῃ πολὺ προτήτερα τὴν γνώμην των· δι' αὐτὸ ἐπερίμεναν νὰ τελειώσῃ τὸν λόγον ἡ Ἐντιμότης του, καὶ, ἀφοῦ εἶπαν μεταξύ των δύο λογάκια εἰς τὸ αὐτί χωρὶς ν' ἀποσυρθοῦν εἰς τὸ δωμάτιον τῶν διασκέψεων, διεκήρυξαν παμψηφεὶ ὅτι ὁ κατηγορούμενος ΔΕΝ ΗΤΟ ΕΝΟΧΟΣ.

«Πῶς νὰ σας περιγράψω τὴν ὀχλοβοὴν ποὺ ἔγινε τότε, τὰ χειροκροτήματα καὶ τὰς ἐπευφημίας! Ὅλοι ἔτρεξαν διὰ νὰ μας συγχαροῦν καὶ νὰ μας σφίξουν τὰ χέρια. Ἡ μαμμὰ ἔτρεμε τόσον φοβερά, ὥστε ἠναγκάσθην νὰ τὴν ὑποστηρίξω διὰ νὰ μὴν πέσῃ· δὲν ἠθέλησεν ὅμως νὰ καθήσῃ διὰ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν συγκίνησίν της, καὶ τὸ πλῆθος μᾶς ἤνοιξε μὲ σεβασμὸν τὸν δρόμον διὰ νὰ περάσωμεν, καθὼς καὶ διὰ νὰ περάσῃ ὁ μπαμπᾶς, ὁ ὁποῖος ἤρχετο πρὸς τὸ μέρος μας μὲ ἀνεκτὰς ἀγκάλας.

«Ἀδύνατον νὰ σας εἰπῶ τί ἔγινε τότε· δὲν ἐνθυμοῦμαι τίποτε πλέον ἕως τὴν στιγμὴν ποὺ εὑρέθην εἰς τὸν δρόμον χύνουσα ποτάμι τὰ δάκρυα καὶ λεγουσα διακρῶς εἰς τὸν Γουήλ Κοῦρτις, ὁ ὁποῖος ἐχαλοῦσε τὸν κόσμον διὰ νὰ μὲ παρηγορήσῃ, ὅτι τὰ δάκρυά μου ἦσαν δάκρυα χαρᾶς. Εἶνε μεγάλη κουταμάρα, νὰ κλαίῃ κανεὶς ἀπὸ τὴν χαρὰν του...

Ὁλόκληρον τὸ Κιμπασσέτον καὶ τὸ μισὸ τοὐλάχιστον Πωνωσὰκ μᾶς συνώδευσαν ἐν θριάμβῳ εἰς τὸ σπίτι. Ὁ μπαμπᾶς εἶνε σήμερον προσωπικότης, κυρία Φάγγ· οἱ συμπολῖταί του δὲν ἠξεύρουν πῶς νὰ τοῦ ἐκφράσουν τὸν θαυμασμόν των. Τοῦ προσφέρουν ἀπόψε γεῦμα, κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ὁποίου ἡ μουσικὴ τοῦ Πωνωσὰκ θὰ παίζῃ πρὸς τιμήν του. Τέλος ζητοῦν μὲ κάθε τρόπον νὰ τὸν κάμουν νὰ τοὺς συγχωρήσῃ διὰ τὰς ὑβριστικὰς ὑπονοίας των. Ἰδίως ἐκεῖνοι ποὺ ἦσαν ἐπιφυλακτικώτεροι καὶ ψυχρότεροι μαζί μας, τοὺς τελευταίους τρεῖς μῆνας, εἶνε τώρα οἱ προθυμότεροι· φωνάζουν «ζήτω!» μὲ ὅλην των τὴν δύναμιν καὶ κάμνουν ὅρκους πῶς ἦσαν πάντοτε μὲ τὸ μέρος μας. Ἔχω ὅμως ἐγὼ πολὺ καλὴν μνήμην...

«Εἰς μάτην ἀνεζήτησα τὸν Κάρολον μέσα εἰς ἐκεῖνον τὸν συνωστισμόν. Ἠσθανόμην τὴν ἀνάγκην νὰ τὸν εὐχαριστήσω καὶ νὰ τοῦ ζητήσω συγγνώμην· ἀλλὰ δὲν κατώρθωσα νὰ τὸν εὕρω. Χωρὶς ἄλλο μοῦ κρατεῖ κακίαν διὰ τὰ ἄθικα λόγια μου, καὶ διὰ νὰ με τιμωρήσῃ κρύβεται ἀπὸ τὴν εὐγνωμοσύνην μου καὶ ἀπὸ τὴν ὁμολογίαν τοῦ λάθους μου.

«Εἴδατε πῶς ὁ παπποῦς ἐδίχθη τὸν υἱόν του· δὲν ἦτο συγκινητικὴ ἐκείνη ἡ στιγμή;

«—Τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἔστω εὐλογημένον! εἶπε· τὸ ἐγνώριζα ἐγὼ πῶς δὲν θ' ἄφινε νὰ καταδικασθῇ ἕνας ἀθῶος...

«Οὔτε σκιὰν ἀμφιβολίας δὲν εἶχε ποτε διὰ τὸ παιδί του ὁ παπποῦς.

«Ἡ γιαγιὰ ἐκρατοῦσε τὸ αἰώνιον πλέξιμόν της καὶ ἔπλεκε σὰν νὰ μὴν ὑπῆρχεν εἰς τὸν κόσμον τίποτε ἄλλο τόσον σπουδαῖον πρᾶγμα.

«— Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ποὺ ἐξεμπερδεύσατε ἀπὸ αὐτὴ τὴ δουλειά, εἶπε στὸν μπαμπᾶ χωρὶς κἂν νὰ γυρίσῃ νὰ τὸν κοιτάξῃ· ἐγὼ ποτὲ δὲν ἤθελα τὸ κακό σας, ξέρετε.

«Μόλον τοῦτο ὁ μπαμπᾶς, τὴν εὐχαρίστησε θερμότατα, ὡς νὰ τοῦ εἶχε κάμῃ τὰ πλέον ἐγκάρδια συγχαρητήρια· ἤθελε μάλιστα καὶ ἀφορμὴν νὰ ἐκφράσῃ τὴν πρὸς αὐτὴν συμπάθειάν του.

«— Ἡ καϊμένη! μοῦ εἶπε σιγὰ-σιγά. Αὐτὴ ἡ ἀπόφασις φυσικὰ τὴν ἐπλήγωσε κατάκαρδα, ἀφοῦ ἀπέδειξε τὸν ἀνεψιόν της πλαστογράφον, ψεύτην καὶ ψευδομάρτυρα...

«Μόνον ὁ μπαμπᾶς ἠμπορεῖ νὰ εἶνε τόσον ἀνεξίκακος!

«Οἴκοθεν ἐννοεῖται ὅτι ὁ κ. Χόλμπρουκ εἶνε τώρα εἰς τὴν φυλακήν, εἰς τὸν τίπον ὅπου ἔπρεπε νὰ εὑρίσκεται ἀπὸ τριῶν μηνῶν, καὶ ὅτι ὁ συνένοχός του, ὁ κ. Ράϊς, εἶνε κλεισμένος εἰς τὸ διπλανὸν κελλίον, ὡς ὑπαίτιος ψευδομαρτυρίας. Τί νὰ σας πῶ! ἀμφιβάλλω ἄν, πλὴν τῆς χρηματικῆς ζημίας, αὐτὸ προξενεῖ πολλὴν λύπην εἰς τὴν θεῖαν του.

«Ἀπορεῖτε πῶς ἐτόλμησε νὰ πλαστογραφήσῃ τὴν ὑπογραφήν της, «ἐπάνω; Κ' ἐγὼ τὸ ἔλεγον. Ἀλλὰ ἰδοὺ τί φαντάζεται ὁ μπαμπᾶς: Ἐνθυμεῖσθε ὅτι τὸ περασμένο καλοκαίρι ἡ γιαγιὰ ἔπαθεν ἔλαφρὰν συμφόρησιν· ὁ μπαμπᾶς, ἀπὸ ἕνα γράμμα μου, συνεπέρανεν ὅτι εἶχε πάθη αποπληξίαν καὶ τὸ εἶπεν εἰς τὸν συνέταιρόν του, ὁ ὁποῖος, μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι θὰ ἀπέθνησκεν ἡ θεία του καὶ συνεπῶς κανένος δὲν θὰ τὸν κατήγγελλε, ἐκάθησε καὶ ἔκαμε τὴν πλαστογραφίαν.

«Ἄχ! τί δυστυχία ποὺ δὲν ἔρχεται ἀκόμη ὁ Κάρολος διὰ νὰ χαρῇ καὶ αὐτὸς μαζί μας!»

Τὶ ὑ τί εἶχε συμβῇ: ὁ Κάρολος εἶχεν ἀναγκασθῇ νὰ μεταβῇ ἐπειγόντως εἰς ἓν γειτονικὸν χωρίον διὰ μίαν ἐπείγουσαν ὑπόθεσιν, διὰ λογαριασμὸν τοῦ κ. Δίλλιγχαμ. Εἶχεν εἰδοποιήσῃ τὸν πλοίαρχον Χώδ ὅτι ἐσκόπευε νὰ ἐπιστρέψῃ ἐνωρίς· ἀλλ' ἠργοπόρησε πολὺ περισσότερον παρ' ὅσον ὑπέθετεν, εἰς τρόπον ὥστε ἦτο πλέον ἡ ὥρα ἕνδεκα τῆς νυκτὸς ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ

ποταμοῦ. Ἡ γέφυρα τοῦ Κιμπασσέτου εἶχεν, ἀκριβῶς τὰς ἡμέρας ἐκείνας, παρασυρθῇ ἀπὸ μίαν αἰφνιδίαν πλημμύραν· ἦτο ἡ τρίτη φορὰ ποὺ συνέβαινεν αὐτὸ τὸ δυστύχημα κατὰ τὰ τελευταῖα δέκα ἔτη. Ἕως ὅτου ἐπαναστισθῇ ἡ γέφυρα, ἐπεραιοῦσαν τὸν ποταμὸν μὲ τὸ πέραμα· ἀλλά, εἰς τὰς ἕνδεκα, ὁ πορθμεὺς ἐκοιμᾶτο τόσον βαθέως ὥστε αἱ φωναὶ τοῦ Καρόλου δὲν κατώρθωσαν νὰ τὸν ἐξυπνήσουν. Καλέ, τί ἀναποδιά! Τὸ φρονιμώτερον βεβαίως ἦτο ν' ἀναβῇ ἕως τὴν γέφυραν τοῦ Οὐάϊτιγκ· ἀλλὰ θὰ ἔχανε δρόμον ἡμισείας λεύγας διὰ νὰ ὑπάγῃ καὶ ἄλλον τόσον διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ,—καὶ ἡ ὥρα ἦτο ἤδη πολὺ περασμένη. Πότε θὰ ἔφθανεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ πλοιάρχου, αὐτὸς ποὺ τόσον ἐδιάζετο νὰ ἐπιστρέψῃ; Ἔκρινεν εὐπολώτερον καὶ ταχύτερον νὰ ὑπάγῃ καὶ νὰ πάρῃ τὴν βάρκαν τοῦ μυλωνᾶ Μπράουν ἡ ὁποία ἦτο ὁ μένη ἐκεῖ κάπου, χωρὶς νὰ συλλογισθῇ ὅτι αὐτὴ ἡ βάρκα σπανίως ἐχρησιμοποιεῖτο, καὶ δὲν εἶχε παρὰ ἕνα μόνον κουπί, καὶ ἑπομένως θὰ ἦτο καθαρὰ τρέλλα νὰ δοκιμάσῃ νὰ περάσῃ μὲ αὐτὴν τὸν ποταμόν, ὁ ὁποῖος ἐκατέβαζε μεγάλους ὄγκους πάγου, καὶ εἰς μέρος ὅπου τὸ ρεῦμα ἦτο ταχύτατον. Ἂν ἦτο τοὐλάχιστον ἀστροφεγγιά, ἦτο συγχωρημένος· ἀλλὰ μὲ αὐτὴν τὴν μαύρην καὶ σκοτεινὴν νύκτα, βεβαίως ἐκινδύνευε τὴν ζωήν του.

Ἐν τούτοις, τὸ ἓν τρίτον περίπου τοῦ διάπλου ἔγινε χωρὶς κανὲν ἀτύχημα, καὶ ὁ Κάρολος ἐκαλοτύχιζε τὸν ἑαυτόν του, ὅταν μία δυνατὴ σύγκρουσις ὀλίγον ἔλειψε ν' ἀνατρέψῃ τὸ εὔθραυστον σκάφος του. Καθὼς ἔκαμε νὰ στηριχθῇ διὰ νὰ μὴ χάσῃ τὴν ἰσορροπίαν, μία ἄλλη σύγκρουσις τὸν ἠνάγκασε ν' ἀφίσῃ τὸ κουπὶ ἀπὸ τὰ χέρια του.

— Τώρα τὴν ἔπαθα! ἐφώναξεν, ὅταν ἀντελήφθη ὅτι τὸ ρεῦμα παρέσυρε τὴν λέμβον· ἂν δὲν εὕρω τρόπον νὰ ξεφύγω ἀπὸ ἐδῶ πρὶν φθάσω εἰς τὸν καταρράκτην τοῦ Πωνωσάκ, εἶμαι χαμένος ἄνθρωπος.

Ἐσκέφθη νὰ πιασθῇ ἀπὸ τὸ σχοινὶ τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευε διὰ νὰ ὁδηγῆται τὸ πέρασμα. Κατώρθωσε νὰ τὸ ἁρπάξῃ καὶ μὲ τὰ δύο χέρια του· ἀλλὰ ἡ ἀντίστασις αὐτὴ ἔκαμε τὴν λέμβον του ν' ἀνακρουσθῇ ἀποτόμως, καὶ τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ποὺ δὲν τὸ ἐπερίμενε καθόλου, εὑρέθη μετέωρος ἐπάνω ἀπὸ τὸ ρεῦμα.

Ἤρχισε τότε νὰ φωνάζῃ τὸν πορθμέα μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων του. Ἀλλοίμονον! οὔτε φωνὴ οὔτε ἀκρόασις ἀπὸ τὴν ἄλλην ὄχθην. Ἐξηκολούθησε νὰ σχίζῃ τὸν λαρυγγά του ἀπὸ τὰς φωνάς, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι κάποιος ἐπὶ τέλους θὰ τὸν ἤκουεν· ἀλλὰ ὅλον τὸ Κιμπασσέτον εἶχε ταξειδεύσῃ εἰς τὴν χώραν τῶν ὀνείρων. Νὰ πράξῃ κολυμβῶν τὸν ποταμόν; Οὔτε νὰ τὸ σκεφθῇ ἐπιτρέπετο· μὲ τὰ κομμάτια ἐκεῖνα τοῦ πάγου, ὁ θάνατός του θὰ ἦτο ἄφευκτος. Ἀλλὰ καὶ νὰ μείνῃ κρεμασμένος ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ εὐλογημένο σχοινὶ καὶ νὰ ταλαντεύεται ἐκεῖ ἕως τὸ πρωΐ, δὲν ἦτο καθόλου εὐχάριστον. Ὅσον καλὴν γυμναστικὴν καὶ ἂν γνωρίζῃ κανείς, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ κρατηθῇ εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν μίαν ὁλόκληρον νύκτα...

Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα, ἡ Αἰμιλία ἐκάθητο κ' ἐπερίμενεν ἄγρυπνος μαζὶ μὲ τὴν Ξένην Γκλίδδινς, ἡ ὁποία εἶχεν ἔλθῃ νὰ τῆς κάμῃ συντροφιὰν ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Ἡ Ξένη, κατὰ τὰς δέκα, εἶχεν ἀνακαλύψῃ ὅτι ἦτο παραπολὺ μαῦρο τὸ σκοτάδι διὰ νὰ φύγῃ ὁλομόναχη· ἀπεφασίσθη λοιπὸν νὰ μείνῃ ἐκείνην τὴν νύκτα εἰς τοῦ πλοιάρχου.

Ἡ τσαγέρα ἐπερίμενεν ἐπάνω εἰς τὴν χόβολην τῆς φωτιᾶς, καὶ ἡ Αἰμιλία εἶχε φροντίσῃ νὰ βάλουν εἰς τὸ τραπέζι ὅ,τι ἐχρειάζετο διὰ τὸν Κάρολον· ἀλλὰ ὁ Κάρολος ἀργοῦσε νὰ φανῇ.

(Ἕπεται τὸ τέλος) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς *Σοφίας Μάϊ*]

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 79ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

[*Ἴδε φυλλάδιον Ἰίον, σελὶς 107.*]

Ἐδιάβαζα, ἐδιάβαζα, ἐδιάβαζα καὶ ἤμουν ἀπελπισμένη... Τί ἀτελῆ διηγήματα! Τί ἀτυχεῖς Ψυχομάνες! Πόσον ὀλίγον οἱ συγγραφεῖς τῶν κατώρθωσαν νὰ ἐμπνευσθοῦν ἀπὸ τὴν θαυμασίαν εἰκόνα τοῦ Γύζη, ἡ ὁποία μόνη της εἶνε καὶ συγκινητικὸν διήγημα καὶ ὑψηλὸν ποίημα!

Ὁ ἕνας περιγράφει κάθε ἄλλο ἐκτὸς τῆς σκηνῆς τῆς εἰκόνος. Ὁ ἄλλος θέτει τὴν σκηνὴν τοῦ διηγήματος εἰς τὴν Ἀφρικήν, καὶ μας παριστάνει τὴν οἰκογένειαν τοῦ ὀρφανοῦ καταστραφεῖσαν ἀπὸ... κίτρινον πυρετόν! Ὁ ἄλλος ἀντὶ διηγήματος, ἐπιχειρεῖ νὰ συνθέσῃ μίαν φαντασίαν, ἓν πεζὸν ποίημα, ἐπάνω εἰς τὴν εἰκόνα. Ὁ ἄλλος τὴν περιγράφει ξηρότατα καὶ ψυχρότατα, ὡς νὰ ἐπρόκειτο νὰ τὴν παραγγείλῃ εἰς κανένα ζωγράφον. Ὁ ἄλλος φλυαρεῖ εἰς τὰ περιττά, ὁ ἄλλος λακωνίζει εἰς τὰ ἀναγκαῖα... Ἀπελπισία!

Τελοσπάντων, εἶχα ἀναγνώσῃ ὅλον σχεδὸν τὸν πελώριον σωρὸν τῶν χειρογράφων, καὶ δὲν εἶχα εὕρῃ παρὰ μόνον πέντε ἢ ἕξ ὑποφερτὰ διηγήματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὸ καλλίτερον ἦτο τὸ διήγημα τοῦ Ἀταβυρίου Ρόδου.

Ὅταν ἤρχισα νὰ διαβάζω τελευταῖον τὸ διήγημα τοῦ Λόρδου Κίτσενερ, ἡ ἐλπίς μου ἀνεπτερώθη. Τί εὔμορφα ποὺ ἀρχίζει καὶ τί εὔμορφα ποὺ τελειόνει! Κρίμα ὅμως νὰ εἶνε τόσον ἀφύσικον εἰς τὴν μέσην!.. Τόση φιλοσοφία ἐχρειάζετο διὰ νὰ ἐννοήσουν οἱ ἄνθρωποι ὅτι τὸ μωρὸν κλαίει διότι... πεινᾷ; Εἰς τὴν ἀψυχολόγητον αὐτὴν βάσιν ὁ συγγραφεὺς στηρίζει ὁλόκληρον σκηνήν! Καὶ ὅμως εἶνε ὁ ἴδιος ποὺ εἰς τὴν ἀρχὴν ψυχολογεῖ καὶ παρατηρεῖ τόσον καλά, ὅταν μᾶς παρουσιάζῃ τὴν εἰκόνα τῆς γενικῆς λύπης διὰ τὸν θάνατον τῆς μητέρας, λύπης τὴν ὁποίαν ταράττει ἡ φαιδρότης τοῦ μωροῦ, διότι αὐτὸ μόνον δὲν αἰσθάνεται τὴν συμφορὰν του.

Ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἡ μέση, τὸ διήγημα τοῦ Λόρδου Κίτσενερ θὰ ἦτο ὄχι μόνον τὸ καλλίτερον, ἀλλὰ καὶ ἀρκετὰ ὡραῖον διήγημα. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ δίδω ὁλόκληρον σελίδα,—θὰ ἦτο πλαστογραφία,—τὸ διήγημα τοῦ Ἀταβυρίου Ρόδου ἀναπτᾷ τὰ πρωτεῖα τοῦ καὶ βραβεύεται. Καὶ αὐτὸ εἶνε ἀρκετὰ καλόν. Ἔχει μάλιστα δυὸ-τρεῖς φράσεις ποὺ θὰ τὰς ἐζήλευε καὶ διηγηματογράφος μεγαλητέρας ἡλικίας.

Εἶμαι, βλέπετε, αὐστηρὰ εἰς αὐτὸν τὸν διαγωνισμόν, διότι ἔλαβαν μέρος οἱ μεγαλήτεροι — ἐκτὸς ὀλίγων ἐξαιρέσεων, — ἐκ τῶν συνδρομητῶν μου. Καὶ διὰ νὰ ἦσαν διδακτικώτερα τ' Ἀποτελέσματά του, ἔπρεπε νὰ πάρω ἑναῖνα τὰ διηγήματα καὶ νὰ τὰ ἀναλύσω, καὶ νὰ δείξω τὰ λάθη των, διὰ νὰ ὠφεληθοῦν καὶ οἱ συγγραφεῖς των καὶ οἱ ἄλλοι. Δυστυχῶς δὲν ἔχω τόπον νὰ τὸ κάμω οὔτε διὰ τὰ βραβευόμενα διηγήματα. Καὶ ἀναγκάζομαι νὰ ἔλθω ἀμέσως εἰς τὰ βραβεῖα.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀταβύριον Ρόδου* [15ε]

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Λόρδος Κίτσενερ* [13ε] — *Διάβολος Ἐσκεριτὸς* [12ε]

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀεροναυτοπούλα* [11ε]. — *Φιλόπατρις Ἰάς* [11ε] — *Ὀρτὰς τῆς Χίου* [10ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [8ε] εἰς ἕκαστον): *Ἱππότης τοῦ Μεσαίωνος.* — *Ἀετὸς τῆς Ἐρήμου.* — *Πικραμένη Καρδούλα.* — *Μεγαλοκρεπὴς Φύσις.* — *Πράσινο Λαθιάρι.* — *Νυκτοκόραξ.* — *Χωλὸς Διάβολος.* — *Κόκκινον Κρίνον.* — *Πρίγκιψ τῶν Ἀθηνῶν.*

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [7ε] εἰς ἕκαστον): *Ἀπόγονος τοῦ Νέσσορος* — *Νιαγάρας.* — *Ἥρωας τοῦ Ζαλογγοῦ.* — *Γαλανὸν Κῦμα.* — *Μιχαὴλ Ἰσίζου.* — *Τυδεύς.* — *Ἀθηνᾶ Ν. Μαντζούκα.*

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [5ε] εἰς ἕκαστον): *Ἡλιοῦν τοῦ Δουνάβεως* — *Ἀνδρέας Κακκαβνῆς.* — *Λαίμαργο Πουτίκι.* — *Χαρούμενη Καρδούλα.* — *Ἑλληνόπαις.* — *Ἄδρα τοῦ Πηλίου.*

ΕΥΘΥΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [3ε] εἰς ἕκαστον): *Κουκουναρόθρεμμένος.* — *Δρῦς τοῦ Κάμπου.* *Κορυθαίολος Ἕκτωρ.* — *Τζὼν Μπουλ.* — *Τόλλος Ὀσιλλιος.* — *Ρὸ στὲ λὰ Πλάτα.* — *Σέλων Δρακόπουλος.* — *Χρυσόψαρο.* — *Ἀναμμένο Σπίρτο.*

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Η ΨΥΧΟΜΑΝΑ

Τὸ βραβευθὲν Διήγημα τοῦ 79ου Διαγωνισμοῦ

— Μὴν κλαῖς, χρυσό μου, μὴν κλαῖς, ἀγάπη μου! ἔλεγε μὲ τρέμουσαν φωνὴν πτωχὴ δεκαεξάετις κόρη πρὸς τὸ μικρὸ ἀδελφάκι της, τὸ ὁποῖον ἐκράτει εἰς τὰς ἀγκάλας της.

Τὰ καϊμένα τὰ ὀρφανά! Δὲν τους ἔμενε παρὰ ἡ μαύρη μάνα, ἡ ἐποία τὰ ἐζέσταινε μὲ ὅλην τῆς καρδιᾶς της τὴν πνοήν, ἀλλ' ἡ ἀσπλαγχνη Μοῖρα ἔσβυσε καὶ τὴν τελευταίαν αὐτὴν πνοήν, καὶ ἔτσι τὰ ὀρφανὰ ἔμειναν παντέρημα εἰς τὸν κόσμον.

Τί νὰ κάμῃ ἡ δυστυχισμένη κόρη! Τὸ πρωὶ εἶχε δώσῃ τὸ τελευταῖο φιλὶ στὴ μητερούλα της, καὶ τὴν πληγωμένην της καρδιὰν πληγώνουν περισσότερον ποῦ ἀδελφούλη της τὰ κλάμματα.

Ἔξαφνα μία φωτεινὴ ἀκτὶς ἐφώτισε τὸ σκότος τῆς ἀπελπισίας της, καὶ ἐσυλλογίσθη τὴν καλὴν γειτόνισσαν. Τρέχει ἀμέσως καὶ τὴν παρακαλεῖ νὰ βυζάξῃ τὸ ἀδελφάκι της. Ἡ χρυσῆ γυναῖκα πολλὰς φορὰς τοὺς εἶχε βοηθήσῃ εἰς τὸς δυστυχίας των, καὶ μὲ τὴν καλωσύνην της ἐγλύκαινε τὸν πόνον τῶν πικραμένων, ἂν καὶ αὐτὴν την εἶχε πικράνῃ ὁ Χόρος.

Ἤξευρε τί θὰ εἰπῇ καϋμός.

Μόλις εἶδε τὰ δύο ὀρφανὰ καὶ ἤκουσε τὴν παράκλησιν τῆς πτωχῆς κόρης, πέρνει τὸ μικρὸ εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ μὲ φιλιὰ καὶ μὲ χάδια ζητεῖ νὰ το ἡσυχάσῃ.

— Τὸ τσαμένο. Σώπα, μικρό μου, κ' ἐγὼ θὰ σοῦ δώσω γάλα, σὰν ἐκεῖνο ποῦ σοῦδινε ἡ μανούλα σου . . . Τὸ τσαμένο τὸ ὀρφανό . . . Μὴν κλαῖς, πουλάκι μου.

Εἰς τὴν πεζούλαν τοῦ δωματίου, κοντὰ εἰς τὴν θύραν, κάθεται ἡ καϊμένη ἡ ἀδελφούλα του. Εἰς τὸν βραχίονά της ἔχει περασμένο ἕνα καλαθάκι μὲ τὰ ρουχαλάκια τοῦ ἀδελφούλη της, καὶ εἰς τὸ χέρι της κρατεῖ τὴν ἄσπρην του σκουφίτσαν. Εἰς τὸ πρόσωπόν της εἶνε χυμένη ἡ συμπάθεια, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν καθρεπτίζεται ὅλη ἡ παρθενική της ἀθωότης καὶ ὅλη τῆς ψυχούλας της ἡ λύπη. Μὲ τί βλέμμα γεμάτο συγκίνησιν παρακολουθεῖ τὸ βύζαγμα!

Ἡ καλόκαρδη γειτόνισσα, ποῦ ἡ γλυκειά της μορφὴ φανερώνει τὴν ἀγγελικήν της ψυχήν, ἔχει εἰς τὰ γόνατά της τὸ μωρουδάκι, καὶ μὲ μητρικὴν στοργὴν σταλάζει εἰς τὰ χειλάκια του τὸ εὐλογημένο γάλα, τὸ γάλα που βγαίνει μέσα ἀπὸ τὰ στήθη τῆς μητέρας μας καὶ κρύβεται σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς καρδιᾶς μας, διὰ νὰ την γλυκαίνῃ εἰς τὰς συμφορὰς καὶ τὰς δυστυχίας τῆς ζωῆς.

Μὲ τί λαχτάρα ροφᾷ τὸ καϊμένο τὸ ὀρφανό! Ἡ καρδούλα του εἶνε χαρούμενη ἀπὸ τὴ ζεστασιὰ τῆς σφικτῆς ἀγκαλιᾶς, ἀλλὰ ποῦ νὰ ξεύρῃ τὸ ἀθῷο πλασματάκι ὅτι ἡ ἀγκαλιὰ εἶνε ξένη καὶ ὄχι τῆς καλῆς του μητερούλας!

Καὶ τὸ μικρὸ κοριτσάκι τῆς γειτόνισσας, ἀνεβασμένο ἐπάνω 'ς ἕνα κάθισμα, σκουντᾶ μὲ τὸ χεράκι του τὸν βραχίονα τῆς μητέρας του, ὡτὰν νὰ ζηλεύῃ διότι καὶ ἄλλοι πίνουν ἀπὸ τὴν πηγήν, ἡ ὁποία του εἶχε δροσίσῃ τὰ χειλάκια τὲς ἀμυδρὲς ἀκτῖνές του τὴν σταγόνα καὶ ἔτριξεν.

« Μὲ τί βλέμμα γεμάτο συγκίνησιν παρακολουθεῖ τὸ βύζαγμα! »

Ἡ Παναγιὰ εὐλογοῦσε τῆς εὐγνωμοσύνης τὸ δάκρυ.

ΑΤΑΒΥΡΙΟΝ ΡΟΔΟΥ

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΚΑΒΙΔΟΥΛΙΝΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

ΠΡΟΣ ΤΑ ΒΟΡΕΙΑ

Ποῦ ἐπήγαινεν ὁ «Ἅγιος Ἑνώχ»; Ἡ φοβερὰ ἐκείνη κινητήριος δύναμις, ποῦ ἦτο προσκολλημένη εἰς τὰ πλευρά τοῦ, τὸν παρέσυρε πότε πρὸς τὰ βορειανατολικὰ καὶ πότε πρὸς τὰ βορειοδυτικά.

Μέσα εἰς τὸ μαῦρο σκοτάδι, ἦτο ἀδύνατον νὰ διακρίνουν τίποτε. Ὁ πλοίαρχος Μπουρκὰρ καὶ οἱ ἀξιωματικοί του εἰς μάτην ἐκοπίαζαν νὰ εὕρουν καὶ νὰ προσδιορίσουν τὴν πορείαν. Τὸ πλήρωμα εἶχε φθάσῃ εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς τρομάρας. Δὲν ἔμενε πλέον οὔτε μία βάρκα διὰ νὰ σωθοῦν, διότι οἱ μπαρούμες εἶχαν κοπῇ τὴν στιγμὴν ποῦ τὸ πλοῖον εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ τρέχῃ.

Ἔφευγεν ὁ «Ἅγιος Ἑνὼχ» μὲ τόσην ταχύτητα, ὥστε οἱ ναῦται καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ ἐκινδύνευαν νὰ πέσουν κάτω ἀπὸ τὴν ἀντίστασιν τοῦ ἀέρος. Ἠναγκάσθησαν νὰ ἐξαπλωθοῦν κοντὰ εἰς τὰ παραπέτα, νὰ πλαγιάσουν κοντὰ εἰς τὰ κατάρτια, νὰ πιασθοῦν ἀπὸ τοὺς τάκους καὶ τοὺς σκαλμούς, νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ κάσσαρο διὰ νὰ μὴν παρασυρθοῦν εἰς τὴν θάλασσαν. Οἱ περισσότεροι ναῦται ὡρμησαν εἰς τὸ ὑπόστρωμά των κ' ἐχώθησαν εἰς τὸ καμποῦνι. Οἱ ἀξιωματικοὶ κατέφυγον εἰς τὸ καρρέ των. Ἦτο κίνδυνος νὰ μείνουν ἐπάνω εἰς τὸ κατάστρωμα, διότι ὑπῆρχε φόβος μήπως πέσουν τὰ κατάρτια.

Καὶ ἔπειτα, τί ἠμποροῦσαν νὰ κάμουν; . . . Μέσα εἰς τὸ μαῦρο σκοτάδι, οὔτε ἔβλεπαν τίποτε, οὔτε ἦτο δυνατὸν ὁ ἕνας ν' ἀκούσῃ τὴν φωνὴν τοῦ ἄλλου, ἐπάνω εἰς τὸ κατάστρωμα· τὸ διάστημα ἐγέμιζεν ἀπὸ ἀδιάκοπα μουγγρίσματα, καὶ ὁ ἀέρας ἐσφύριζε δυνατὰ μέσα στὰ ἐξάρτια καὶ τὰ σχοινιά, ἂν καὶ δὲν ἐφυσοῦσεν ἄνεμος καθόλου. Ἂν ὁ ἄνεμος ἐνέσκηπτε μὲ τόσην μανίαν, γρήγορα θὰ διέλυε τὴν πυκνὴν ἐμίχλην, καὶ εἰς τὰ ἀνοίγματά που θὰ ἄφιναν τὰ σύννεφα, θὰ ἐφαίνοντο μερικὰ ἄστρα . . .

— Ὄχι . . . εἶπεν ὁ κ. Ἐρτώ, ὁ καιρὸς εἶνε πάντοτε ὁ ἴδιος, καὶ αὐτὲς οἱ φοβερὲς σπηλιάδες μόνον ἀπὸ τὴν ταχύτητά μας προέρχονται.

— Θὰ ἔχῃ λοιπὸν ὑπερφυσικὴν δύναμιν αὐτὸ τὸ τέρας! ἀνέκραξεν ὁ ὑποπλοίαρχος Ἀλλότ.

— Τὸ τέρας . . . τὸ τέρας! ἐπανέλαβεν ὁ κ. Μπουρκάρ.

Οὔτε αὐτός, οὔτε ὁ ὕπαρχος, οὔτε ὁ ἰατρὸς Φιλιώλ, οὔτε ὁ ναύκληρος Ὀλίβας ἐπείθοντο νὰ παραδεχθοῦν ὅτι ὑπῆρχε ζῶον, ὅφις γιγάντειος ἢ σαυροειδὲς κολοσσιαῖον, προικισμένον μὲ τόσην δύναμιν ὥστε νὰ παρασύρῃ ἕνα πλοῖον πεντακοσίων τόνων μὲ ἐκείνην τὴν ἀπίστευτον ὁρμήν. Ἴσως ἦτο θαλασσία δίνη προκληθεῖσα ἀπὸ καμμίαν ὑποβρύχιον ἔκρηξιν, ἴσως ἦτο ρεῦμα τῆς παλιρροίας ὁρμητικώτατον — ὅ,τι θέλετε ἐπὶ τέλους! — τίποτε ὅμως ἀπὸ τὰ παραμύθια που ἔλεγεν ὁ Ζαχαρίας Καβιδουλίνος.

Ἡ νύκτα ἐπέρασε χωρὶς νὰ μεταβληθῇ οὔτε ἡ διεύθυνσις οὔτε ἡ κατάστασις τοῦ πλοίου. Μὲ τὰς πρώτας λάμψεις τῆς αὐγῆς, ὁ πλοίαρχος Μπουρκὰρ καὶ οἱ σύντροφοί του ἠθέλησαν νὰ παρατηρήσουν τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Μὲ τὴν ὑπόθεσιν ὅτι ὁ βαρελᾶς εἶχε δίκαιον, ποιὸς ξεύρει ἂν τὸ θύμα στὸν ἐκεῖνο ζῶον δὲν θὰ ἔδειχνε μερικὰ μέρη τοῦ σώματός του, ἂν μάλιστα δὲν θὰ ἦτο εὔκολον νὰ το πληγώσουν θανασίμως, νὰ ἐλευθερώσουν τὸ πλοῖον ἀπὸ τὸ φοβερὸν ἀγκάλιασμά του; . . . Ἀνήκεν ἀράγε εἰς τὸ γένος ἐκεῖνο τῶν κεφαλοπόδων τὰ ὁποῖα εἶνε γνωστὰ μὲ τὸ ὄνομα τῶν πολυποδῶν; Εἶχε κεφαλὴν ἵππου, ράφος γυπὸς καὶ βραχίονας μὲ ἐκμυζητῆρας, ποῦ ἐτύλιγαν σφικτὰ γύρω εἰς τὸ σκάφος τοῦ «Ἁγίου Ἑνώχ»; Ἢ μήπως ἔπρεπε μᾶλλον νὰ καταταχθῇ εἰς τὴν τάξιν ἐκείνην τῶν ἀρθρωτῶν, τὰ ὁποῖα καλύπτονται μὲ χονδρὸν θώρακα, ὅπως εἶνε οἱ ἰχθυόσαυροι, οἱ πλησιόσαυροι, οἱ γίγαντες κροκόδειλοι; . . . Μήπως ἦτο κανὲν ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ καλαμάρια ἢ τὰ κράκεν, τὰ ὁποῖα εἶχαν ἐμφανισθῇ εἰς μερικὰ σημεῖα τοῦ Ἀτλαντικοῦ καὶ τοῦ Εἰρηνικοῦ, καὶ ἦσαν τόσον μεγάλα ὅσον οὐδὲ τὰ ὀνειρεύεται ἡ φαντασία; . . .

Εἶχεν ἔλθῃ ἡ ἡμέρα, ἡμέρα ξεθωριασμένη, σκεπασμένη πάλιν ἀπὸ τὴν ἀδιαπέραστον ὁμίχλην . . .

Τόση ἦτο ἡ ταχύτης τοῦ «Ἁγίου Ἑνώχ», ὥστε ὁ ἀέρας κυριολεκτικῶς ἐξούριζε τὰ πρόσωπα. Ἦτο ἀδύνατον νὰ σταθῇ ἄνθρωπος ἐπάνω εἰς τὸ κατάστρωμα. Ὁ κ. Μπουρκὰρ καὶ οἱ ἀξιωματικοί του ἠναγκάσθησαν πάλιν νὰ χωθοῦν μέσα εἰς τὴν αἴθουσάν των. Ὁ ναύκληρος Ὀλίβας, ὁ ὁποῖος ἐπροσπάθησε νὰ φθάσῃ ἕρπων ἕως τὸ παραπέτο, δὲν το κατώρθωσε, καὶ μὲ τόσην ὁρμὴν ἐσπρώχθη ὀπίσω, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ γίνῃ κομμάτια ἐπάνω στὴν σκάλαν τοῦ κάσσαρου.

— Ὤ! ποῦ νὰ πάρουν καὶ νὰ σηκώσουν ἑκατὸ χιλιάδες διαβόλοι! ἐφώναξε, ὅταν οἱ δύο ὑποπλοίαρχοι τὸν ἀνεσήκωσαν· μοῦ φάνηκε πῶς δὲν θὰ ἤμουν πλέον εἰς θέσιν νὰ πληρώσω τὸ στοίχημα ποῦ ἔβαλα μ' αὐτὸν τὸν παληόγερο, τὸν Καβιδουλίνο! . . .

Παρετήρησεν ὅμως τότε ὁ πλοίαρχος Μπουρκὰρ ὅτι ὁ «Ἅγιος Ἑνὼχ» εἶχε διπλαρώσῃ καὶ ἔδειχνε τόσην μπάντα πρὸς τ' ἀριστερά, ὥστε ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι ἦτο ἕτοιμος ν' ἀναποδογυρισθῇ.

Ἐννοεῖται ὅτι τὸ πλήρωμα δὲν εἶχε σάλεύσῃ οὔτε ἀπὸ τὸ ὑπόστρωμα οὔτε ἀπὸ τὸ καμποῦνι. Ἦτο πολὺ δύσκολος ἡ συνεννόησις μεταξὺ τῆς πρώρας καὶ τῆς πρύμνης τοῦ πλοίου. Εὐτυχῶς ἡ τροφαποθήκη περιεῖχεν ἀρκετὰ τρόφιμα, γαλέττες καὶ κονσέρβες, ὥστε ἦτο ἐξησφαλισμένη ἡ διατροφὴ τοῦ πληρώματος.

— Τί νὰ κάμωμεν; . . . εἶπεν ὁ ὑποπλοίαρχος.

— Νὰ περιμένωμεν. Ἐρτώ . . . ἀπήντησεν ὁ κ. Μπουρκάρ. Αὐτὴ ἡ κατάστασις δὲν εἰμπορεῖ πολὺ νὰ παραταθῇ.

— Ἐκτὸς ἂν παρασυρθοῦμεν ἕως τὴν Παγωμένην θάλασσαν! . . . εἶπεν ὁ ὑποπλοίαρχος Ἀλλότ.

— Καὶ κατορθώσῃ ν' ἀνθέξῃ ὁ «Ἅγιος Ἑνώχ!» ἐπρόσθεσεν ὁ ὑποπλοίαρχος Κοκεμπέρ.

« Ὀλίγον ἔλειψε νὰ γίνῃ κομμάτια. » (Σελ. 397, στήλ. α'.)

Τὴν στιγμὴν αὐτήν, εἰς τὰ μουγγρίσματα, τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο σὰν νὰ ἔβγαιναν ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ Ὠκεανοῦ, προσετέθη καὶ ἕνας φοβερὸς πάταγος.

Καὶ εὐθύς, ὁ ναύκληρος Ὀλίβας, ποῦ εἶχε συρθῇ ἕως τὴν θύραν τοῦ καρρέ, ἐφώναξε:

— Ἔπεσε ἡ ἁρματωσιά!

Ἦτο εὐτύχημα ποῦ δὲν εἶχε τολμήσῃ κανεὶς νὰ ἔβγῃ εἰς τὸ κατάστρωμα. Ἐξάρτια καὶ παταράτσα καὶ στάντζοι, ὅλα εἶχαν κοπῇ ἀπὸ τὸ τράνταγμα ποῦ ἔκαμναν τὸ σκαμπανέβασμα καὶ τὸ παρακύλισμα τοῦ πλοίου. Τὰ ἐπιστήλια ὅλα εἶχαν πέσῃ μὲ ὅλας τὰς κεραίας των. Μερικὰ εἶχαν κρεμασθῇ ἀπ' ἔξω μὲ τὰ σχοινιά των, καὶ ἦτο κίνδυνος μήπως τρυπήσουν μὲ τοὺς κτύπους των τὰς πλευρὰς τοῦ πλοίου. Δὲν ἔμειναν πλέον παρὰ αἱ στῆλαι (κολόμπες) τῶν κατάρτιῶν μὲ τὰ θωράκια των (κόφες) καὶ ἐπάνω εἰς αὐτὰς ἐκτυποῦσαν τὰ λυμένα πανιά, τὰ ὁποῖα γρήγορα ἐκουρελιάσθησαν κ' ἔφυγαν. Τὸ πλοῖον ὅμως δὲν ἔχασε καθόλου τὴν ταχύτητά του, καὶ τὰ συντρίμματα ἐκεῖνα τὸν ἠκολούθουν εἰς τὴν ἀκαταμάχητον ὁρμήν του πρὸς τὰ βόρεια τοῦ Εἰρηνικοῦ.

— Ἀχ! πάει τὸ καράβι μου!

Τὰ ἀπελπιστικὰ αὐτὰ λόγια ἐξέφυγαν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ πλοιάρχου Μπουρκάρ.

Ἕως τότε δὲν εἶχε χάσῃ τὴν ἐλπίδα ὅτι τὸ πλοῖόν του θὰ κατώρθονε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν τακτικὸν δρόμον του, ὅταν θὰ ἐτελείονεν αὐτὸ τὸ ἔκτακτον φαινόμενον . . . Ἀλλὰ τώρα, τί ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ χωρὶς πανιὰ καὶ κατάρτια;

Δὲν εἶχε λοιπὸν ἄδικον ὁ Ζαχαρίας Καβιδουλίνος ὅταν ἔλεγεν:

— Κανεὶς δὲν εἶδεν ὅλα τὰ πράγματα τῆς θαλάσσης, καὶ μένουν πάντοτε πολλὰ γιὰ νὰ ἰδοῦν οἱ ἄνθρωποι!

Ἐν τούτοις ὁ πλοίαρχος Μπουρκὰρ καὶ οἱ ἀξιωματικοί του δὲν ἦσαν ἄνθρωποι ἀπὸ ἐκείνους ποὺ εὐκολα κυριεύει ἡ ἀπελπισία. Ὅσον εἶχαν τὸ κέλυφος ἐκεῖνο ὑπὸ τοὺς πόδας των, δὲν ἐπίστευαν ποτὲ ὅτι εἶχε χαθῆ πᾶσα πιθανότης σωτηρίας. Ἀλλὰ πῶς; ν' ἀντιδράσοῦν κατὰ τοῦ τρόμου, τοῦ ὁποίου ἔρμαιον εἶχε γίνῃ τὸ πλήρωμα;...

Τὰ χρονόμετρα ἐδείκνυαν τότε τὴν ὀγδόην πρωϊνὴν ὥραν. Εἶχαν περάσει λοιπὸν ὧραι δώδεκα ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποὺ εἶχε ξαναπάρει τὸν δρόμον μὲ τόσην ἐρμηνὸ ὁ «Ἅγιος Ἐνώχ».

Ὅταν ὁ ἰατρὸς Φιλιῶλ ἠρώτησε τὸν κυβερνήτην πόσον ὑπελόγιζε τὸν δρόμον ποὺ ἔκαμε τὸ πλοῖον, — τοῦ ὁποίου, ἄλλως τε, ἡ ταχύτης ἐφαίνετο ὁμοτέλεσφος:

— Κάμνομεν τοὐλάχιστον σαράντα λεύγας τὴν ὥραν, ἀπήντησεν ὁ κ. Μπουρκάρ.

— Ὥστε ἐντὸς δώδεκα ὡρῶν ἐκαμαμεν πεντακοσίας περίπου λεύγας;

— Ναί ... πενταλοσίας λεύγας.

Ὅσον καὶ ἂν φαίνεται αὐτὸ ἐκπληκτικόν, εἶνε ὅμως βέβαιον ὅτι ὑπάρχουν παραδείγματα καὶ μεγαλητέρας ἀκόμη ταχύτητας. Ἀκριβῶς δὲ εἰς τὸν Εἰρηνικὸν Ὠκεανὸν εἶχε παρατηρηθῆ πρὸ ὀλίγων ἐτῶν τὸ ἑξῆς φαινόμενον: — Εἰς τὰ παράλια τῆς Περουβίας συνέβη ἰσχυρότατος σεισμὸς καὶ ὁ σεισμὸς αὐτὸς ἐπροκάλεσεν ἕνα ἀπέραντον καὶ τεράστιον κυματισμόν, ὅστις ἐξετάθη ἕως τὴν Αὐστραλίαν. Μὲ πηδήματα ὁρμητικώτατα, ἐκεῖνο τὸ κῦμα, τὸ ὁποῖον εἶχε μῆκος δύο λεύγων, διήνυε τὸ τρίτον σχεδὸν τῆς ὑδρογείου σφαίρας μὲ ἐλιγγιώδη ταχύτητα, ὑπολογιζομένην εἰς ἑκατὸν ὀγδοήκοντα τρία μέτρα τὸ δευτερόλεπτον, ἤτοι ἑξακόσια πεντήκοντα ὀκτὼ χιλιόμετρα τὴν ὥραν. Μὲ αὐτὴν τὴν ταχύτητα ἐπέπεσε τὸ κῦμα εἰς τὰς ἀκτὰς τῶν νήσων τῆς Πολυνησίας. Ἡ ἀφιξίς του προηγγέλλετο ἀπὸ μακρυνὴν ὑποβρυχίαν ταλάντευσιν καὶ ἀπὸ ἠχηρότατον φλοῖσβον. Καὶ ὅταν τὸ ἐμπόδιον παρεκάμπτετο ἢ ὑπερεπηδᾶτο, τὸ κῦμα ἐξηκολούθει ἀκόμη ταχύτερα τὸν δρόμον του.

Τὸ γεγονὸς τοῦτο εἶχε περιγραφῆ εἰς τὴν «Ἐφημερίδα τῆς Χάβρης». Τὸ ἐγνώριζε λοιπὸν ὁ κ. Μπουρκάρ, καί, ἀφοῦ τὸ ἀνέφερεν εἰς τοὺς ἀξιωματικούς του, ἐπρόσθεσεν:

— Ἴσως συνέβη καὶ μὲ ἡμᾶς τὸ ἴδιον... Ἴσως νὰ παρήχθη ἡφαιστειώδης ἀνύψωσις τοῦ βυθοῦ τοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ ἀπὸ αὐτὸ νὰ προῆλθεν ἡ ἄγνωστος ὄφαλος εἰς τὴν ὁποίαν ἐξωκείλαμεν... Κατόπιν δὲ φαίνεται ὅτι ἐπῆλθε τὸ τεράστιον κῦμα ἀνάλογον πρὸς τὸ κῦμα τῆς Περουβίας, καί, ἀφοῦ μας ἀπέσκασεν ἀπὸ τὴν ὄφαλον, μᾶς παρασύρει τώρα πρὸς βορρᾶν...

— Αὐτὸ μάλιστα! εἶπεν ὁ κ. Ἐρτὼ βλέπων τὸν πλοίαρχον Κίγγ ποὺ ἔνευσεν ἐπιδοκιμαστικῶς. Αὐτὸ μάλιστα ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ το παραδεχθῆ, ὄχι ὅλως τὸ θαλάσσιον τέρας...

— Καὶ τί τέρας! ἐπρόσθεσεν ὁ ἰατρὸς Φιλιῶλ· ἀφοῦ ἔχει τὴν δύναμιν νὰ τραβᾷ τὸ πλοῖον μας μὲ ταχύτητα σαράντα λευγῶν τὴν ὥραν!

— Καὶ ὅμως! ἀπήντησεν ὁ ναύκληρος Ὀλίδος, πηγαίνετε νὰ το 'πῆτε τοῦ μακαρι-Καβιδουλίνου καὶ θὰ ἰδῆτε ἂν θ' ἀρνηθῆ τὴν νεροφειδά του!

Ὀλίγον ἐνδιέφερεν, ἀληθινά, ἂν ὁ βαρελᾶς ἐπέμενεν ἢ ὄχι εἰς τὸ θαλασσινά του παραμύθια. Ἡ ζήτημα ἦτο νὰ ἐξακριβωθῆ ἕως ποῖον πλάτος εἶχε φθάσει ὁ «Ἅγιος Ἐνώχ» ἐκείνην τὴν ἡμέραν.

Ὁ κ. Μπουρκὰρ ἐξεδίπλωσε τὸν χάρτην καὶ ἐπροσπάθησε νὰ προσδιορίσῃ τὴν θέσιν τοῦ πλοίου. Καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα ἡ πορεία του εἶχε διατηρηθῆ ἡ ἰδία — πάντοτε προς βορρᾶν. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ παραδεχθοῦν ὅτι τὸ πλοῖον, ἀφοῦ ἐπέρασεν ἀνοικτὰ ἀπὸ τὰς Κουρίλας νήσους, εἶχε διασχίσῃ τὴν Βερίγγειον θάλασσαν Διότι ἄλλως θὰ συνετρίβετο εἴτε ἐπάνω εἰς καμμίαν νῆσον τοῦ ἀρχιπελάγους ἐκείνου, εἴτε εἰς καμμίαν ἀπὸ τὰς Ἀλεούτας, αἱ ὁποῖαι κεῖνται ἀνατολικώτερα. Εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς Βερίγγειου θαλάσσης δὲν ὑπῆρχεν οὔτε νησὶ οὔτε νησάκι διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὸν δρόμον του. Μὲ τὴν ταχύτητα μάλιστα ποῦ εἶχεν ὁ «Ἅγιος Ἐνώχ», βεβαίως εἶχε περάσει καὶ τὸν Βερίγγειον πορθμόν, ὅστις μόλις ἔχει πλάτος δεκαπέντε λευγῶν. Ἂν τὸ κῦμα ἐλόξευεν ὀλίγα μίλια πρὸς ἀνατολὰς ἢ πρὸς δυσμάς, θὰ τον ἔρριπτεν ἀφεύκτως ἢ ἐπάνω εἰς τὸ Ἀνατολικὸν ἀκρωτήριον τῆς ἀσιατικῆς γῆς, ἢ ἐπάνω εἰς τὸ ἀκρωτήριον τοῦ Πρίγκιπος τῆς Οὐαλλίας, τὸ ὁποῖον κεῖται ἐπὶ τῆς ἀμερικανικῆς ἠπείρου. Ἀφοῦ λοιπὸν δὲν συνέβη αὐτὸ τὸ λόξευμα, ὑπῆρχεν ἀμφιβολία ὅτι ὁ «Ἅγιος Ἐνώχ» εὑρίσκετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην μέσα εἰς τὸν Βόρειον Παγωμένον Ὠκεανόν;...

Ὁ ἰατρὸς Φιλιῶλ ἠρώτησε τότε τὸν κ. Μπουρκάρ:

— Εἰς ποίαν λοιπὸν ἀπόστασιν ἀπὸ τὴν πολιτὴν θάλασσαν εὑρίσκετο ἐκείνη ἡ ὄφαλος;

(Ἕπεται τὸ τέλος)

Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

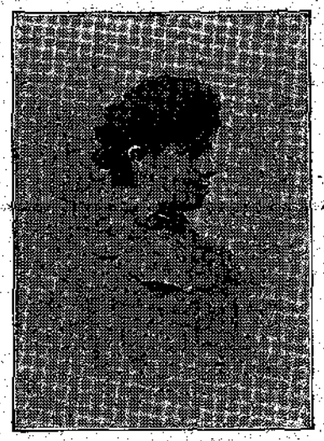

ΚΙΚΗ Σ. ΦΑΡΡΟΥ

Ἀντιπρόεδρος τῆς «Ἑνώσεως»

Βραβευθεῖσα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον

Κορία μὲ τὰς Καμελίας

εἰς τὸν 80ὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων.

[Ἴδε Διάπλασιν τ. ἐ. φύλλ. 44, σελ. 351.]

ΤΟ ΣΚΥΛΙ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΧΝΙ

(Μῦθος)

Μία καστανόχρυση Μέλισσα ἐδούλευε καὶ ἐπετοῦσε ἀνάμεσα στὰς ἄσπρες καὶ μαβιὲς βιολέττες τοῦ κήπου, καὶ ἐμάζευε μέλι, καὶ ἦταν χαρούμενη καὶ εὐχαριστημένη ἀπὸ τὰς ἐργασίας της καὶ τὴν ζωήν της.

—Καϊμένη! ἄφησέ με ἥσυχη! εἶπε μία ἄσπρη διπλὴ Βιολέττα μὲ παραπονιάρικη φωνή. Κάνεις τόση φασκρία καὶ μὲ τσιμπᾷς τόσο δυνατά!

Αὐτὴν τὴν στιγμὴν εἶχε ξυπνήσει ἀπὸ τὸν ὕπνον ἡ κακομοίρα, καὶ ἦτον ἀκόμη πολὺ νυσταγμένη.

—Ἔπρεπε πρὸ πολλοῦ νὰ ἤσουν ξυπνη καὶ νάχῃς ποιὸ ἀνοικτὰ τὰ ἄνθη σου,—γιὰ νὰ μπορῶ νὰ μαζεψω εὐκολώτερα τὸ μέλι σου.

—Μά, εἶπεν ἡ Βιολέττα, καὶ ἄνοιξε ὀρθάνοικτα τὰ ἄνθη της, (ἐννοεῖται δὲ ὅτι ἡ Μέλισσα δὲν ἔχασε τὴν εὐκαιρίαν, παρὰ ἐτρύπωσε νὰ πάρῃ κι' ἄλλο μέλι), μά... μὲ τί δικαίωμα ἔρχεσαι ἐσὺ καὶ μου κλέβεις τὸ μέλι μου, πρὶν ἐγὼ ξυπνήσω ἀκόμα, καὶ ἐνῶ ἡ δροσούλα τῆς αὐγῆς γυαλίζει ἀκόμα ἐπάνω μου; Δὲν εἶνε ἀδιακρισία νὰ ἔρχεσαι καὶ νὰ μου ταράττῃς τὴν ἡσυχίαν μου; Καὶ τί σου χρησιμεύει τὸ μέλι μου ἐσένα;...

—Δὲν εἶχα σκόπον νὰ σου ταράξω τὴν ἡσυχίαν, ἀπήντησε μὲ εὐγένειαν ἡ Μέλισσα. Βλέπεις, ἐξύπνησα πολὺ πρωί καὶ ὑποθέτω πῶς καὶ σὺ κάμνεις τὸ ἴδιο. Τὸ μέλι σου μοῦ εἶνε χρησιμώτατον, καθὼς καὶ εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, μεγάλους καὶ μικρούς. Δὲν πιστεύω νὰ σε ἐστειλεν ὁ καλός μας Θεὸς εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ φυλάττῃς μόνον διὰ τὸν ἑαυτόν σου ὅλα τὰ χαρίσματα μὲ τὰ ὁποῖα Αὐτὸς σε ἐπροίκισε!

— Χμ! εἶπεν ἡ Βιολέττα, τί νὰ σου 'πῶ. Πολλοὶ ἄνδρες καὶ πολλὲς γυναῖκες αὐτὸ κάμνουν.

— Ναί, τὸ γνωρίζω, ἀπήντησεν ἡ Μέλισσα. Πολὺ συχνὰ ἐπαναλαμβάνεται εἰς τὸν κόσμον ἡ ἱστορία τοῦ σκύλου ποὺ ἐκάθητο εἰς τὸ κεχνὶ καὶ οὔτε αὐτὸς ἔτρωγε σκνὸ οὔτε τὰ βώδια ἄφινε νὰ φάγουν. Πολλοὶ ἄνθρωποι δὲν θέλουν νὰ κάμουν εὐτυχεῖς τοὺς ἄλλους, καὶ ἔτσι οὔτε οἱ ἴδιοι γίνονται εὐτυχεῖς. Ὅσοι ἔχουν ἀρετὰς καὶ χαρίσματα ἀπὸ τὸν Θεὸν, δὲν τα ἔχουν διὰ νὰ τὰ κρύβουν, ἀλλὰ διὰ νὰ τα συμμερίζωνται μὲ τοὺς ἄλλους!

Πόσον δίκαιον εἶχεν ἡ Μέλισσα! Καὶ τί καλλίτερος ποῦ θὰ ἦτο ὁ κόσμος, ἂν ὅλοι ἐπροσπαθοῦσαν νὰ κάμουν εὐτυχεῖς καὶ τοὺς ἑαυτούς των καὶ τοὺς ἄλλους συγχρόνως!

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΚΑΝΕΝ ΜΙΚΡΟΝ ΜΗΝ ΑΨΗΦΗΣΗΣ!

Μικρὲς στιγμὲς ὥρα ὑφαίνουν
Κι' ἡ ὥρα, χρόνια καὶ αἰῶνες·
Σπόροι μικροὶ δένδρ' ἀνασταίνουν,
Κι' ὠκεανὸ μικρὲς σταγόνες.
Μικρὴ πολλὲς φορὲς αἰτία
Γεννᾷ μεγάλη δυστυχία!

ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Κατμένε, λέγει φίλος πρὸς τὸν Κουριοκεφαλάκην, μὲ πονεῖ τὸ κεφάλι μου... Τί νὰ εἶνε;

Καὶ ὁ Κουριοκεφαλάκης:

— Κάποιος θάρρωστήση

Ἐσταλη ὑπὸ τοῦ Ἀέντος τῆς Χαιρωνείας

* * *

Ὁ μικρὸς ὑπηρέτης Νικόλας ἔχει τὸ ἐλάττωμα νὰ κλέπτῃ

Μίαν ἡμέραν ὁ κύριός του τὸν ἐφώναξεν ἐπανειλημμένως.

— Νικόλα! Νικόλα!

— Ἀμέσως, ἀφέντη; ἔρχασα.

— Τί ἔκανες τέσην ὥρα; ἐκοιμώσουν;

Καὶ ὁ Νικόλας τρομαγμένος:

— Ὄχι, ἀφέντη, γέλασε με νὰ ἰδῆ!

Ἐσταλη ὑπὸ τῆς Ἀν μ ίνης τοῦ Βεύνου

* * *

— Τοτό, τί ἔκαμες τὰ εἴκοσι λεπτὰ ποῦ ἦταν ἐπάνω σὸ τραπέζι;

— Τὰ ἔβωκα, μπαμπᾶ, σ' ἕνα πτωχὸ ποῦ ἔχει τέντε παιδιά.

— Καὶ ποῦ τοι ηὗρες;

— Μὶ ἐκτύπησε τὴν πόρτα μας καὶ πωλοῦσε ζαχαρωτά.

Ἐσταλη ὑπὸ τοῦ Ἄνθους Ρωσᾶς

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ὁ κ. Νικόλαος Π. Παπαδόπουλος, διευθυντὴς τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων», εὐχαριστεῖ ἀπὸ καρδίας ὅλους ὅσοι τὸν συνεχάρησαν ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ του ἑορτῇ. Λυπεῖται διότι δὲν δύναται νὰ εὐχαριστήσῃ ὧδε ἐπεθόμει, ἕνα ἕκαστον ἰδιαιτέρως, ὅστε κἂν νὰναγράψῃ ἐδῶ τὰ ὀνόματα τῶν ποολυπληθῶν φίλων μας, οἱ ὁποῖοι τοῦ ἔστειλαν ὡραίας κάρτας. Ἀλλ' ἡ ψυχή του εἶνε πλήρης εὐγνωμοσύνης διὰ τὰς ἐκδηλώσεις αὐτὰς τῆς ἐκτιμήσεως καὶ τῆς συμπαθείας, αἵ ὁποῖαι τόσον τὸν ἐγκαρδιόνουν εἰς τὸ δύσκολον καὶ ἐπίμοχθον ἔργον του.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΝ

Τὰ καλλίτερα, τὰ ὡραιότερα, τὰ ὠφελιμώτερα καὶ τὰ διαρκέστερα δῶρα, εἶνε τὰ βιβλία Αὐτὸ ἔχει ἀναγνωρισθῆ γενικῶς εἰς ὅλον τὸν κολιτισμένον κόσμον, ὅπου τὰ βιβλία, τὰ διὰ μικροὺς καὶ διὰ μεγάλους, παίζουν τὸν σπουδαιότερον ρόλον τώρα τὰς ἑορτάς.

Πλησιάζουν αἱ ἡμέραι ποῦ θὰ ἔχετε καὶ σεῖς λεπτὰ *δικά σας*, καὶ θὰ θέλετε νὰ κάμετε δῶρον εἴτε πρὸς τὸν ἑαυτόν σας, εἴτε πρὸς συγγενῆ ἢ φίλον σας. Σᾶς συνβουλεύω λοιπὸν νὰ προτιμήσετε βιβλία. Εἶνε ἡ μόνη προτίμησις, διὰ τὴν ὁποίαν *ποτὲ δὲν μετανοεῖ κανείς*. Καὶ καθὼς γνωρίζετε καλά, τὰ ὡραιότερα, τὰ κομψότερα καὶ τὰ καταλληλότερα βιβλία, διὰ παιδία, δι' ἐφήβους, διὰ νεανίδας, *εἶνε οἱ τόμοι* τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς «Βιβλιοθήκης» της. Θαυμάσια βιβλία, καὶ δι' ὅλας τὰς ἡλικίας. Τώρα μάλιστα ποῦ ἔχετε καὶ τὸ *προτόμιον* τῶν μέχρι τῆς 10 Ἰανουαρίου ἐγγραφομένων συνδρομητῶν, ἰδοὺ λαμπρὰ εὐκαιρία διὰ νὰ τἀγοράσετε κ' εὐθηνότερα.

Μαζὶ μὲ τὰ ἰδικά μου βιβλία, σᾶς συνιστῶ ὡς λαμπρὸν δῶρον καὶ τοὺς δύο κομψοτάτους, καθαυτὸ εὐρωπαϊκοὺς τόμους τῶν «Διηγημάτων» τοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου (Φαίδωνος.) Τὸν Α' δι' ὅλους, τὸ Β' διὰ τοὺς μεγαλητέρους.

Τὸ προσεχὲς φύλλον τῆς Διαπλάσεως θὰ εἶνε διπλοῦν, ἤτοι δεκαεξασέλιδον μὲ δύο ἀριθμοὺς (51 καὶ 52) καὶ μὲ δύο ἡμερομηνίας (20 καὶ 27 Δεκεμβρίου.) Θὰ περιέχῃ τὴν Δεκάτην-Τετάρτην Κυριακήν, τὸ τέλος τῶν δύο μυθιστορημάτων καὶ... τὸ τέλος τοῦ 10ου Τόμου τῆς Β' Περιόδου Θὰ εἶνε μὲ ἄλλους λόγους, τὸ *τελευταῖον* φυλλάδιον τοῦ 1904, καὶ θὰ το συνοδεύῃ τὸ ἐξώφυλλον καὶ ὁ Πίναξ τῶν περιεχομένων, κατὰ τὸ σύνηθες. Νὰ μὴν ἀνησυχήσετε λοιπὸν ἂν δὲν τὸ λάβετε τὸ Σάββατον,—διότι πιθανὸν νὰ φθάσουν νὰ τυπωθοῦν ἐντὸς μιᾶς ἑβδομάδος εἰκοσιτέσσαρες σελίδες.—Θὰ τὸ λάβετε τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἄλλης ἑβδομάδος, ἕως τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων τὸ πολύ, καὶ θὰ το ἔχετε νὰ τὸ ἀπολαύσετε μὲ ὅλην σας τὴν ἄνεσιν τώρα τὰς ἑορτάς. Αὐτά, καὶ μὴ λησμονῆτε τὸ Σεσπάθωμα.

Ἂν καὶ εἴχες τόσον καιρὸν νὰ μου γράψῃς, *Χιακὴ Πανσέληνος* [Ε], δὲν εἰμπορῶ νὰ σου ἀρνηθῶ τὸ εὔσημον διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν. Νομίζω ὅτι εὑρέθη τρόπος διὰ νὰ διεπλασιασθῆ τὸ φύλλον μας: εἶνε τὸ κατὰ φύλλον ξεσπάθωμα, τὸ ὁποῖον φέτος θὰ διπλασιάσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν φίλων μας, καὶ τότε... ὦ τότε! Φαντάζομαι τὴν χαρὰν σου.

Εἰς τὴν ποικίλην του ἐπιστολὴν, ὁ *Ἕλλην Ἀθλητὴς* [Ε] μοῦ γράφει καὶ τὰ ἑξῆς: «Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἔλαβα τὸ πρῶτον τετράδιον Μικρῶν Μυστικῶν. Τί εὐχαρίστος, ἀλήθεια, ἐνασχόλησις! Ἀπὸ τοῦ νέου ἔτους σκοπεύω νὰ ἐπιδοῦω εἰς τὴν ἀνταλλαγήν, καὶ δὲν θὰ παύσω, ἂν δὲν κάμω δέκα λευκώματα.» — Τὰς ἀσκήσεις θὰ τὰς γράψῃς ἀπλούστατα εἰς ἕνα μεγάλο τετράδιο. Στεῖλέ μου τὴν Στατιστικὴν τῶν εὐσήμων, διότι εἰμπορεῖ νὰ μου χρησιμεύσῃ.

Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς, εὐγενὴς ἡ πρόπασις σου, ἀλλ' ἄφισε νὰ ἰδοῦμε ἂν δὲν εὑρεθῆ ἄλλος νὰ τοὺς ἐγγράψῃ δι' ὅλον τὸ ἔτος, ὅταν θὰ τοὺς συστήσω, τότε συμμορφόνεσαι μὲ τὰς ὁδηγίας τῶν Πρακτόρων. Βραβεῖον ἔστειλα τὸ ὑπόλοιπον κατατεθὲν εἰς τὸ Ταμεῖον τῶν Ἀπόρων.

Ἡ *Ἀγωνιῶσα Ψυχὴ* μοῦ γράφει: «Προσετέθη τὸ περιοδικὸν σου ὡς μία νέα χαρὰ εἰς τὴν ζωήν μου.» Μόνον ἀπὸ αὐτὴν τὴν φράσιν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐννοήσῃ πόσον μάγαπᾷ ἡ *Ἀγωνιῶσα Ψυχή*, καὶ πόσον πρέπει νὰ ὑπερηφανεύωμαι κ' ἐγώ, διότι ἔχω τόσον ἐνθουσιώδεις φίλας.

Σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖόν σου κ' ἔλαβα τὴν φωτογραφίαν σου, *Πικραμένη Καρδούλα* [ΕΕ]. Ὄχι, δὲν σβύνουν ἄλα. Παραδείγματος χάριν, αὐτὸ ποὺ ἔγραψες ἐπάνω εἰς τὴν φωτογραφίαν σου δὲν σβύνει. Καὶ δὲν εἐξεύρω κ' ἐγὼ πῶς θὰ κάμω διὰ νὰ το βγάλω, διότι αἱ φωτογραφίαι μοῦ ἀρέσει νὰ δημοσιεύωνται καθαραὶ καὶ ἀπὸ ὑπογραφὰς καὶ ἀπὸ ρηνέ.

Μοῦ ἤρεσε πολὺ ἡ ἐπιστολή σου, *Νηνεμία* [ΕΕ], ἡ ὁποία μαρτυρεῖ τόσην φιλοπατρίαν. Ἀπορῶ ὅμως πῶς δὲν ἔχεις οὔτε μίαν φίλην. Εἰς τὴν πόλιν σας θὰ εὑρίσκωνται βέβαια καὶ ἄλλαι Ἑλληνίδες μὲ εὐγενῆ αἰσθήματα ὡς τὰ ἰδικά σου. Δὲν ἔτυχε νὰ γνωρίσης καμμίαν εἰς τὸ Σχολεῖον; Περίεργον!

Αἱ πολλαπλαῖ Ἀσκήσεις, *Ἀπόγονε τοῦ Νέστορος*, (Μαγικὰ Γράμματα, Φωνηεντόγριφοι, *Κεκρυμμένα ὀνόματα κλπ.*) *περνοῦν τόσους ἀριθμοὺς* ὅσαι εἶνε αἱ ζητούμεναι λέξεις. Ἀλλὰ μόνον κατὰ τὴν δημοσίευσιν, διὰ τὰς λύσεις. Εἰς τὰς συλλογὰς τοῦ Διαγωνισμοῦ ἀριθμοῦνται ὡς *μία* Ἄσκησις.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Ἄρκτον τοῦ Βορᾶ* (+ ἢ μόνον αὐτὸ ἦτο ἐλευθέρον.) καὶ *Ὠραίαν Ἀμαζόνα* (Δ Κ. αὐτὸ ἐξέλεξα ὁ Ἀνανίας πολὺ εὐχαριστήθη ποῦ ἔβαλε τὴν συνταγήν του εἰς ἐνέργειαν.)

Αἱ *φίλαι μου Ἄννα* καὶ *Δέσπω Μ.* τῶν ὁποίων πολὺ-πολὺ μ' εὐχαρίστησαν αἱ χαριτωμέναι ἐπιστολαί, παρακαλοῦνται νὰ πάρουν ἀπὸ ἕνα ψευδώνυμον ἢ καθεμία χωριστά, διότι κατὰ τὸν Κανονισμόν, τὰ ἀπὸ κοινοῦ ψευδώνυμα δὲν ἐπιτρέπονται.

Ἀλλαγὴ ψευδωνύμου: *Βαραλγόδα Ὀρφανή*. (Παρεκάλεσα τὸν Θεὸν μὲ ὅλην τὴν καρδιάν μου νὰ σε παρηγορήσῃ εἰς τὴν μεγάλην καὶ σκληρὰν αὐτὴν στέρησιν· πρέπει ὅμως νὰ κάμνῃς ὑπομονὴν χάριν τῆς νόνας, ἡ ὁποία ἔχασε τὴν μοναχοκόρη της κόρην καὶ τώρα δὲν ἔχει ἄλλην παρηγορίαν ἀπὸ σᾶς.)

ΤΟ ΣΗΜΑ! ΤΟ ΣΗΜΑ!

Λοιπόν, ἰδοὺ ἡ χαροποιὰ εἴδησις, τὴν ὁποίαν σᾶς προανήγγειλα τὸ παρασμένον Σάββατον

Τὸ Σῆμα ἔγινεν — ἢ μᾶλλον γίνεται, διότι παρηγγέλθη

Θὰ εἶνε χαριτωμένη κορφίτσα, ἡ ὁποία θὰ εἰμπορῇ νὰ χρησιμεύσῃ εἰς ἀγόρια καὶ εἰς κορίτσια, ὄχι μόνον ὡς Σῆμα, ἀλλὰ καὶ ὡς ὡραῖον ἁπλοῦν καὶ κομψὸν κόσμημα.

Μὴν περιμένετε νὰ σας εἰπῶ περισσότερα. Ἐλπίζω ὅτι εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ εἶμαι εἰς θέσιν νὰ σας δώσω ὅλας τὰς λεπτομερείας. Ὀλίγη ὑπομονή.

Καὶ μία ὑπόμνησις: Ὅταν θὰ λάβετε καὶ τὸ τελευταῖον φύλλον τοῦ ἔτους τούτου, σᾶς παρακαλῶ νὰ μου στείλετε τὴν σημείωσιν τῶν Εὐσήμων σας, περὶ τῆς ὁποίας σᾶς εἶπα εἰς τὸ 46ον φύλλον. Μόνον ὅσοι θὰ μου στείλουν

Σημείωσιν, θὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Εὐσήμων.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: ἡ *Ἑσπερία Ἄδρα* μὲ τὴν *Δωδώνην*, *Νιαγάραν*, *Τσιγγαρέλλαν*, *Λευκωσίαν τῆς Κύπρου* καὶ *Κάρμεν Σύλβα*· — ἡ *Τρέλλα τοῦ Κόσμου* μὲ τὸ *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς*, *Ἄνθος τῆς Ἐλπίδος*, *Ἀμυδρὰν Λάμψιν* καὶ *Ἄνθος τοῦ Μαΐου*· — ἡ *Μεσημβρινὴ Ἀκτὴ* μὲ τὴν *Φαιδίμην*, *Θετταλίδα Καλλιτέχνιδα*, *Βροντὴν τοῦ Διός*, *Μαργαρίταν τοῦ Φάουστ* καὶ *Ἀνεμώνην τοῦ Βουνοῦ*· — ὁ *Μεγιστεὺς* μὲ τὴν *Κίτρινην Μάσκαν*, *Κόκκινον Κρίνον*, *Βίομαρκ*, *Κρυφοδαγκαλιάραν* καὶ *Κυρ-Μέντιον*· — ὁ *Λόφος τοῦ Γάνου* μὲ τὸ *Φίλημα τοῦ Κύματος*, *Πράσινο Χαβιάρι*, *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς*, *Ἄγγελον Ἀνγερινὸν* καὶ *Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου*· — ἡ *Χιακὴ Παναγία* μὲ τὴν *Ὀρεάδα τῆς Χίου*· — ἡ *Ἀγωνιῶσα Ψυχὴ* μὲ τὸν *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος*, *Χαμένην Ἐλπίδα*, *Διάβολον Ἑσπερινὸν* καὶ *Βίκτορα τὸν Μαῦρον*· — ὁ *Γαμβέττας* μὲ τὴν *Τσιγγαρέλλαν*, *Ἀνεμόμυλον*, *Ἱππότην τοῦ Μεσαίωνος*, *Ἄριστον Ποδηλάτην* καὶ *Ἴλιον Μέλαθρον*· — ἡ *Ἄρκτος τοῦ Βορρᾶ* μὲ τὸ *Ἰδεῶδες Κουκλάκι*, *Νύμφην τῶν Τεμπῶν* καὶ *Κίτρινην Μάσκαν*· — ὁ *Ἄριστος Ποδηλάτης* μὲ τὴν *Ὀνειροπόλον Ψυχήν*, *Τσιγγαρέλλαν*, *Λευκὸν Κρίνον*, *Μυροβόλον Χαραυγὴν* καὶ *Μικρὰν Χωριατοπούλαν*· — τὸ *Μαραμένον Ῥόδον* μὲ τὴν *Διονυσιάδα Πηγήν*, *Ἐλληνοπούλαν*, *Χαμένην Εὐτυχίαν*, *Εὐαίσθητον Ψυχὴν* καὶ *Ἀργυρᾶν Συρίκτραν*· — ἡ *Ψάνα-Λούλα* μὲ τὴν *Ὀνειροπόλον Ψυχήν*, *Ἀεράκι τοῦ Βουνοῦ*, *Νοσταλγοῦσαν Ἀτθίδα*, *Ἑσπερίδαν* καὶ *Ζακκίδα*· — τὸ *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* μὲ τὸν *Θυμωμένον Κώνωπα* καὶ *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν*.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια δὲν δημοσιεύονται νέαι προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μικρῶν Μυστικῶν, ἂν δὲν ἀνταποδώσουν πρῶτα διὰ τοῦ *Γραφείου μας* τὰ ὀφειλόμενα.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Ὠρίωνα*, (ναί) *Καρδιογνώστην* (εὐχαριστῶ διὰ τὰ ὡραῖα δελτάρια·) *Δικηγόρον τῆς Νεολαίας* (ἐπίσης·) *Νεαρὸν Ἠθοποιὸν* (εὐχαριστῶ θερμῶς·) *Χαρούμενην Καρδούλαν* (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα, καὶ ἡ Κικὴ διὰ τὰ γραμματόσημα·) *Χαρὰν τῶν Γονέων* (ἔστειλα·) *Ἐνθυμοῦ, Λύραν τοῦ Πηλίου* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· σοῦ ἔγραψα ἰδιαιτέρως διὰ τὸ ὄνομα τῆς νέας μας φίλης·) *Ἀνεμώνην τοῦ Βουνοῦ* (ἀπόδειξιν, τόμους καὶ Μ. Μυστικὰ ἔστειλα·) *Εὐάγγελον Χατζηπαναγιώτου* (εὐχαριστῶ· σοῦ εὔχομαι ταχεῖαν ἀνάρρωσιν· φύλλα ἔστειλα·) *Ἰωάννην Θ. Δάμπραν* (σοῦ ἔγραψα καὶ ἰδιαιτέρως, ὅτι ἡ κυρὶ ἢ λέγεις συστημένη δὲν ἐλήφθη·) *Μικρὰν Ἀνθοκόμον* (ἐννοεῖται ὅτι ὁ ἐρχόμενος τόμος θὰ ἔχῃ ἀκόμη ὡραιότερα διηγήματα·) *Ἴλιον Μέλαθρον* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν καὶ πλήρη ἀγάπης ἐπιστολήν·) *Κυρίαν μὲ τὰς Καμελίας* (ἡ ὁποία φέτος θὰ προτιμήσῃ ὡς δῶρα τοῦ Νέου Ἔτους βιβλία ἐκ τῆς Βιβλιοθήκης μου·) *Ζήτω ἡ Ἑλλὰς* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Δωδώνην* (ναί, τώρα τὰς ἑορτὰς τὰ παιδιὰ ἔχουν χρήματα καὶ . . . θἀνοίξῃ καὶ σένα ἡ τύχη σου· τώρα τὰς ἑορτὰς γίνεται τὸ ζωηρότερον ξεσπάθωμα·) *Καϊτάραν* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Λυσίμαχον Μαλαμίδην*, *Γρανιαὸν* (ἐσημείωσα τὸ ψευδώνυμόν σου καὶ εἰς τὰς Ἀσκήσεις· ἢ μήπως ἤθελες νὰ διαγνωσθῇς μὲ τὸνομά σου;) *Κόρην τοῦ Λιθέρος* (τὰ ἔστειλα· ὄχι, ἡ *Τσιγγαρέλλα* δὲν εἶνε αὐτὴ ποὺ νομίζεις· ἁπλῆ ὁμοιότης·) *Λέοντα τῆς Χαιρονείας*, *Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου* (φωτογραφία ἐλήφθη· [ΕΕΕ] διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν·) *Γλυκεῖαν Λύγην* (ναί, ἀπὸ τὴν χαρὰν του ξεχνᾷ κανεὶς πολλὰ πράγματα, ὅταν μάλιστα ἡ χαρὰ εἶνε τόσον μεγάλη. . .) *Γαμβέττας* (εἶδα ὅσα μοῦ γράφεις κ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας· βεβαίως ἡ «Ἀμιλλα» θὰ διακριθῇ· ἕνα μόνον παράπονον ἔχω μαζί σου· πού μου γράφεις πάντα βιαστικά· θὰ μου κάμῃς τὴν χάριν νὰ μου γράψῃς εἰς τὸ ἑξῆς καθαρώτερα; ναί;) *Ἄριστον Ποδηλάτην* (φύλλον ἔστειλα·) *Μπάρμπα Δινάρδον* ([Ε] πολὺ μὲ συνεκίνησεν ἡ ἐπιστολή σου·) *Ἄγγελον τῆς Χαρᾶς* (μὰ δὲν γνωρίζεις ὅτι κατηργήθησαν αἱ Πληροφορίαι, ἀντικατασταθεῖσαι ὑπὸ τῶν Μικρῶν Ἀγγελιῶν;, ὥστε ἔπρεπε νὰ στείλῃς καὶ τὸ ἀντίτυπον·) *Ἐλίζαν Βασιλᾶ* (κ' ἐγὼ εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὡραῖον δελτάριον·) *Μαραμένον Ῥόδον*, *Ψάνα-Λούλαν* (τί νὰ γίνῃ! ἡ ἀνάγκη βλέπεις, ὑπηγόρευσε τὸ μέτρον· ἀλλ' αὐτὸ δὲν θὰ σ' ἐμποδίσῃ νὰ μου γράφῃς συχνότερα, ἔ;) *Ὀνειροπόλον Ψυχὴν* (ἔστειλα· ἐκ νέου τὰ φύλλα·) *Κρόταλον* ([Ε] πολὺ ἐδιασκέδασα μὲ τὴν ἀφηρημάδαν ποὺ μου περιγράφεις αἱ Ἀσκήσεις σου δεκταί, — ἀλλ' ὑπῆρχε ζήτημα;) *Μανταρινοφράγον*, *Ἀνδρείαν Συλλιώτιδα*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *6 Δεκεμβρίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 17 Ἰανουαρίου

Ὁ κάτοχος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέσιν νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των αἱ διαγωνιζόμενοι, παρέχεται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 30 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

635. **Λεξιγρίφος.**

Τὸ πρῶτον, γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου,
Τ' ἄλλο ἀκρωτήριον Ἑλληνικόν.
Τ' ὅλον ἡ τέρψις εἶνε τοῦ λύτου
Ἂν εἶνε φίλος τῶν συλλογῶν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πλοίου τοῦ Δρυνάδεως

636. **Συλλαβόγριφος**

Τῆς φουσικῆς μιὰ νότα
μὲ κάποιαν νῆσον ἥνωσα
Κ' εἰς μέρος τι ἀμέσως
τὴν γῆν μας ἐπαπειλῶσα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βρυθροῦ Νέφους

637. **Ἀναγραμματισμός.**

Ἐκεῖ ποὺ στέκουν μερικοὶ καὶ κάμνουν ὁμιλία,
Ἂν τους καπνίσῃ ἔξαφνα γάλλάξουνε σειρά,
Νεκροὶ θὰ πέσουν στὴ στιγμή, ὡς που νὰ εἴπῃς [τρία,
Διότι τοὺς ἐθέρισεν ἀρρώστεια φοβερά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στεναγμοῦ τοῦ Δείλου.

638. **Δικτυωτόν.**

1.— Πηγαίνει ἀκόμη εἰς τὸ σχολεῖον
2.— Νερὸ καὶ ἁλάτι.
3.— Οὔτε τρία οὔτε πέντε.
4.— Ὅταν δὲν σκάφτῃ, σκουργιάζει.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Βολιώτικο Κρασί.

639. **Κεκρυμμένη καὶ ἀντεστραμμένη Πυραμίς.**

1.— Γνῶθι σαυτόν.
2.— Ἡ μανία μόνον χιόνω διαφέρει τῆς ὀργῆς.
3.— Τὰ μάρκα εἶνε νομίσματα γερμανικά.
4.— Ὅσοι ξανακάμνουν τὸ ἴδιον σφάλμα εἶνε ἄξιοι διπλῆς τιμωρίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λυσοχάρτου

640. **Λογοπαίγνιον.**

Πρόκειται νὰ σταλῇ ἡ Πίστις — ἡ γάτα τῆς Διαπλάσεως — εἰς εἰδικὸν σχολεῖον πρὸς ἐκπαίδευσιν. Ἐρωτῶνται λοιπὸν οἱ φίλοι τῆς Διαπλάσεως, εἰς τί σχολεῖον πρέπει νὰ σταλῇ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου τῆς Χαρᾶς.

641. **Ἀπροσδόκητον.**

Τί ἔφαγε σήμερα ἡ Διάπλασις;

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἄκρον Πανσελάκι.

642.—646 **Μαγικὸς Φθόγγος.**

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς μουσικοῦ φθόγγου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχημάτισον ἄλλας τόσας λέξεις:

Κοῖος, Ὄνιος, κόρις, Ἴσσος, Κρής.

Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Ζήτω ἡ Ἑλλάς.

647. **Τετραπλῆ Ἀκροστιχίς.**

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν νῆσον εὐρωπαϊκήν, τὰ δεύτερα θηρίον, τὰ τρίτα μέρος τοῦ νεώς, καὶ τὰ τέταρτα τόπον νοσώδη:

1, Κράτος τῆς Εὐρώπης. 2. Ῥῆμα. 3, Τόπος θυσίας. 4, Αὐτοκράτωρ βυζαντινός.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἄσπρο Πουτικάκι.

648. **Φωνηεντόλιπον.**

τ τ ρ - τ τ - λγ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δυσοχάρτου.

649. **Γρίφος.**

Ἰανουάριος 1 ε φανὸ 2 λου
Η

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἔγημον Ὀρφανόν.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 43

538. Μήδοκος (μή, δοκός.) — 539. Ἄδιατος (δι' αἱ ὃς.) — 540. Ὄρος-φός-ρεῦς.

541.
ΚΑΛΑΜΟΣ
Α Ε Ο Τ
ΛΕΜΟΝΕΑ
Α Ο Α Μ
ΜΟΝΑΧΟΝ
Ο Ε Ο Ο
ΣΤΑΜΝΟΣ

542. Κλεωναί — ναί = *κλαίω* + (Μένεπας — ἵππας =) *μὲν* + (Ἴσις — εἰς =) εἰς ΚΛΕΟΜΕΝΗΣ. —

543. *Ἔστεπται μὲν ὁ ταῦρος ἔχει τέλος ἔστιν ὁ θόων.* —

544-548. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ Π: *Παῦλος, πάνυ, κάπρος, πόλος, ὀπί.* — 549. ΜΙΔΑΣ (μῖσος, Ἰστός, Διόνυσος, Ἀσπάλαξ, Σαούλ.) 550. Φιλεῖ ἑαυτοῦ πλεῖον οὐδεὶς οὐδένα.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγάτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ἀνταλλάσσω δελτάρια πανταχόθεν, μόνον μὲ δεσποινίδας. — Κυρία Μαρία Γ. Στασινοπούλου, Πετραιεύς. (Γ, 109)

Ὁ *Λιμοσταγὴς Χρωστὴρ* ἐγκαρδίως χαιρετᾷ τὸν ὑπὸ τὸ ψευδῶν. *Δενδοστοιχία τῶν Ἀθηνῶν* συνδρομητὴν καὶ τῷ προτείνει ἀλληλογραφίαν. (Γ, 110)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν. — Γεώργιος Π. Γεωργαλᾶς, τελειόφοιτος τῆς Γεωκονίας, Ἀλμυρὸς Θεσσαλίας (Grèce.) (Γ, 111)

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

ΜΟΝΟΝ ὅσοι θὰ ἀνανεώσουν τὴν συνδρομήν των ἢ θὰ ἐγγραφοῦν διὰ τὸ **1904** μέχρι τῆς **10** Ἰανουαρίου τὸ βραδύτερον, θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν κλήρωσιν τῶν Δώρων τῆς Διαπλάσεως, τῶν ὁποίων ὁ κατάλογος ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 48ον φυλλάδιον.

Ἡ Προθεσμία τοῦ Γ'. Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος, λήγει ἐπίσης τὴν **10** Ἰανουαρίου.

Ὁ Δ'. Διαγωνισμὸς τοῦ κατὰ φύλλον Ξεσπαθώματος εἶνε ἐξάμηνος, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς **30** Ἰουνίου.

Παρακαλοῦνται οἱ φίλοι μας ἰδιαιτέρως, νὰ μὴ ἀναβάλλουν τὴν ἐγγραφήν των ἢ τὴν ἀποστολὴν τῶν συνδρομητῶν τοῦ Ξεσπαθώματος διὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς Προθεσμίας.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1903